

Ἡ θυγάτηρ μου ἔκαμε τὴν εἰκόνα του, ὡς καὶ ἄλλοτε, ἐνῶ ἦν εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην.

Τὸ παιδίον εὗρίσκετο εἰς ἑκτασιν· ἔμενε μόνον νὰ μάθωμεν ἂν ἤθελεν διηγήσει.

Ἀπλὴ πρόσθεσις τῆς χειρὸς μου ἐπὶ τὴν χεῖρά του τοῦ ἔδωκε τὴν φωνήν· ἀπλὴ πρόσκλησις εἰς τὸ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ περιπατήσῃ τοῦ ἔδωκε τὴν κίνησιν.

Μόνον δὲ ἡ φωνὴ ἦτο θρηνώδης καὶ χωρὶς τόνον· ἡ κίνησις ἦτο πολλῶ ἄλλον αὐτοκινήτου τινὸς μηχανῆς κίνησις ἢ αὐτοῦ ζῶντος.

Με τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοικτοὺς ἢ κεκλεισμένους, πρὸς τὰ ἔμπροσ ἢ ἐπίνωτα, ἐπίσης εὐθὺ ἐβάδιζε καὶ με ἐντελὴ σταθερότητα.

Ἦρχισα ἀποχωρίζων αὐτὸ τῶν ἄλλων· Ἄν ἤκουε πλέον παρ' ἐμὲ καὶ εἰς ἐμὲ μόνον ἀπεκρίνετο· ἡ φωνὴ τοῦ πατρὸς του, τῆς μητρός του ἔπαυσαν τοῦ νὰ ἐξικινούνται· μέχρις αὐτοῦ· ἀπλὴ δὲ ἐπιθυμία ἐκ μέρους μου, διὰ νεύματος ἐκφρασθεῖσα, διέλεγε τὴν ἀποχώρισιν ταύτην καὶ ἐπανεφέρει τὸ παιδίον εἰς συνάφειαν μετ' ὁποιοῦδήποτε προσώπου, τὸ ὁποῖον ἤθελα νὰ τοῦ δώσω ὡς ἐταστὴν.

Τῷ διεδίδαξα ἐρωτήσεις τινὰς εἰς τὺς ὁποίας ἀπεκρίθη με ὕψος τόσον ἐμβριθές, τόσον θετικόν, τόσον ἐξέφρον, ὥστε ἤλθεν αἴφνης εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ του νὰ μ' εἰπῇ.

— Ἐξέτασέ το πολιτικῶς.

Τὸ παιδίον, τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἦτο δωδεκαετής. Ὅλα λοιπὸν τὰ πολιτικὰ ζητήματα τῷ ἦσαν παντάπασιν ξένα· ἤγνοιε ἐπίσης σχεδὸν καὶ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ ὄνομα.

(ἀκολουθεῖ).

Ὁ ΔΑΝΙΗΛ ΒΕΠΣΤΕΡ. Ἐνῶ ἡ Ἀγγλία ἐθρῆνει τὸν ἥρωά της, ἡ Ἀμερικὴ ἐστερεῖτο ἐνὸς τῶν μεγάλων πολιτικῶν ἀνδρῶν της. Ὁ Βέπστερ ἐγεννήθη τῷ 1784, τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο ἔτος, καθ' ὃ ἀνεκνήρυχθη ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἀμερικῆς. Καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλον νὰ ἐκλείψωσιν οἱ Οὐασινγκτῶνες, οἱ Ἰεφερόνες, οἱ Μονρόοι, νέα γενεὰ ἤρχιζεν, ἀξία ν' ἀκολουθήσῃ τὰ ἐνδοξα ἐκείνων ἔχνη, καὶ ἱκανὴ νὰ εὐρύνη τὰς τύχας τῆς Πατρίδος. Ὑπάρχει τὸ ἔργον τῆς Προνοίας ἐν τῇ γεινιᾷσει τῶν τάρων τούτων καὶ τῶν κοιτίδων. Ἄν δύναιται τις ν' ἀπελπισθῇ περὶ τοῦ μέλλοντος λαοῦ, ὅπου τὸ ἀνδρικὸν πνεῦμα καὶ αἱ ἀπλὰ καὶ ἥρωϊκα ἀρετὰ τῆς ἐλευθερίας οὐδέποτε ἐναπολείπονται· ἄνευ κληρονομίας.

Ὁ Βέπστερ κατήγετο ἀπὸ πτωχὴν οἰκογένειαν· δὲν ἔλαβε κατ' ἀρχὰς τὴν πρέπουσαν παιδείαν καὶ μετὰ πολλὰς τοῦ πατρὸς του θυσίας ἐδυνήθη νὰ περαιώσῃ τὰς στοιχειώδεις σπουδὰς του. Τὸ στάδιόν του τὸ ἤρχισεν τὸ 1812, ὅτε ἐγένετο μέλος τοῦ Κοινοβουλίου. Ἐναντιώθη τότε εἰς τὸν ὕψωλον ζητούμενον πόλεμον κατὰ τῆς Ἀγγλίας, καί,

πρᾶγμα σπάνιον εἰς τὰς δημοκρατίας, διὰ τῆς πειθοῦς του καὶ τῆς εὐγλωττίας του, ἐγένετο δημοφιλὴς, εἰς ὑπόθεσιν ἥκιστα δημοτικὴν.

Τὸ 1823, ἦν ὁ πρῶτος, ἐπιστεῦδων τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἐλευθερωθείσης Ἑλλάδος, καὶ ἐβόηθει τὰς προσπάθειάς τῶν Ἰσπανικῶν δημοκρατικῶν τῆς Μεσημβρίας πρὸς τὴν ἀνεξαρτησίαν. Αἱ Ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς εἶχον ἀναγγεῖλει τὴν γενναίαν ταύτην καὶ φιλέλληνα πρότασιν τοῦ ἀνδρὸς τούτου, καὶ ἐξεφράσθησαν μετ' ἀπείρου ἐγγνωμοσύνης περὶ αὐτοῦ τε καὶ τοῦ σοφοῦ καὶ φιλανθρώπου τῶν Ἀγγλαμερικανῶν ἔθνους (ὅρα *Φίλιππο τοῦ Νόμι* ἀριθ. 6 καὶ 8, 1824). Τρία ἔτη βραδύτερον ἤδρευεν εἰς τὴν Γερουσίαν, μάρτυρα τῶν ἀγώνων του τῶν ἐθνικωτέρων καὶ λαμπροτέρων. Τσοῦτον δὲ ἐν αὐτῇ διεκρίθη, ὥστε ἡ γηραιὰ Εὐρώπη, εἰς τὰ ἐνδοξότερα αὐτῆς κοινοβούλια, δὲν ἔχει ῥήτορας, πρὸς οὓς νὰ μὴ δύναιται νὰ παραβληθῇ ὁ πολίτης οὗτος τῆς Ἀμερικῆς. Ἀναμφιλέκτως, ὁ Δανιὴλ Βέπστερ ἦτο ὁ μέγιστος ῥήτωρ τῆς Ὁμοσπονδίας καὶ εἰς τῶν διασημοτέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν της. Τελευταῖον, διωρίσθη ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν.

Ὁ Δανιὴλ Βέπστερ δις παρουσιάσθη ὡς ὑποψήφιος εἰς τὴν προεδρίαν καὶ ἀπέτυχε δις, ὡς ὁ ἐνδοξος ἐκεῖνος Ἀρρῆς Κλάυ, ὅστις εἶναι ἐπίσης εἰς τῶν διασημοτέρων ἀνδρῶν, ὅχι μόνον τῆς ἱστορίας τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς παγκοσμίου. Ἐνεταφιάσθη δὲ τὴν 29 Ὀκτωβρίου (ν. ε.) ἐν μέσῳ μεγάλῃς συρροῆς λαοῦ καὶ προπεμπόμενος παρὰ πολλῶν τῆς Ὁμοσπονδίας διασήμων ἀνδρῶν, ἐν οἷς ἦτο καὶ ὁ Φραγκλῖνος Πιέρς, ὁ ἐκλεχθεὶς ἐσχάτως Πρόεδρος τῆς Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας. Διατὶ ἔνα τοιοῦτον ἄνδρα νὰ μὴ ἔχη καὶ ἡ Ἑλλάς!

Τιμᾷ ἐν τούτοις τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν ἡ γενομένη παρ' αὐτῆς ἀπόφασις τοῦ ν' ἀναρτηθῶσι τὰ ὀνόματα τῶν δύο μεγάλων τούτων ἀνδρῶν, τοῦ Βέπστερ τούτου καὶ τοῦ Κλάυ, ἀνηκόντων εἰς ἔθνος εὐεργετήσαν τὴν Ἑλλάδα, ἐν τῷ περιβάλλῳ τοῦ Βουλευτηρίου.

ΣΥΜΒΟΛΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΑ.

Ὁ ἔρως εἶναι ἔρως. Ἄν ἐρώμεθά τινας διὰ τὰς πρὸς ἡμᾶς ἐκδουλεύσεις του, ἀγαπῶμεν μετὰ τὴν φύσιν μας καὶ τὰς ἐντυπώσεις μας, ὅχι δὲ μετὰ τὴν ἐγγνωμοσύνην μας καὶ τὰς ἐνθυμήσεις.

Ἄ! ἐν τῶν προνομίων τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως εἶναι καὶ τοῦτο· θέλουν ν' ἀγαπῶσιν, ἀλλὰ θέλουν νὰ γνωρίζωσι καὶ διατὶ, καὶ ἀπαιτοῦν εἰς τὰ τοῦ ἔρωτος, ὡς εἰς τὰ νομοσχέδια, αἰσ